

DE CONCILIORVM OECVMENICORVM AVTHORITATE

30

QUESTIO THEOLOGICA, ET EXEATHESES CATHOLICAE IN CELEBRRI-
ma Iugolstadiensi Academia publice disputandae praeside R. P. D. Ioanne Cuuillio. SS. Theologiae Doctore & Professore ordinario,
respondente uero ad eandem R. P. M. Guiljelmo Limburgio eiusdem Theologiae Baccalaureo formato.

Quaestio.

Vm passim hac tempestate de Concilijs controuersiae agitentur, & de eorum robore auctoritateq; dispu-
tetur, merito quæri posse uidetur, an Concilia Oecumenica tanquam decreta Diuina sint recipienda?

Thesis I.

Episcopus Romanus B. Petri Apostoli successor Ecclesiae quaquauersum per totum orbem diffusa Pastor, ac Rector à Christo Opt. Max. est institutus.

II.

Nec enim summa illa gregem Dominicum pascendi potestas sic in Diuo Petro coepit, ut in eodem desinere debuerit, neque post eius mortem Ecclesia Pastoris
supremi & in terris visibilis *ἀρχιποιμηνος* cura destituta fuisse existimanda.

III.

Quem B. Petri successorem totius caput Ecclesiae esse non modo sacri Theologi probant, sed etiam Oriens, Occidens, Septentrio, Meridies post semel susceptam
fidem constanter semper ad hunc diem praedicauit & credidit.

IIII.

Quam confessionem Catholicam amplectuntur & hodie India & Aethiopia in Oriente, Brasilia in Occidente, Manicongum in Meridie, Iappon in Septentrio-
ne ingentes illae Prouinciae & non ita pridem ad Christi religionem mirabiliter conuersae.

V.

Nec obstat quod falsi fratres & rebelles filij nonnulli hic uelut in lapidem offensionis impingentes hunc D. Petri primatum impugnant, ut Donatistae tem-
pore Augustini, Graeci tempore Cyrilli, Armeni tempore Leonis, & id genus alij sectarij.

VI.

Quorum latratus, & insanos clamores Doctores sacri qui illis temporibus floruerunt comprimentes eundem primatum D. Petri vindicarunt.

VII.

Quam auctoritatem nouisse se patres testati sunt, dum exortas in suis Ecclesijs haereses subinde in prouincialibus synodis damnantes sententias suas non secus
ratas fore duxerunt, quam si Pontificis Max. accederet calculus, eiusque auctoritate, quod ipsi decreuerant, confirmaretur.

VIII.

Hac ratione scribunt consuluntque Romanum Pontificem, Osius ex Asia, Augustinus ex Africa, Ambrosius ex Gallia Cispalpina.

IX.

Quapropter ad hunc Romanum Episcopum spectat suborientibus aut natis haeresibus, alijsque quaestionibus de Religione grauib; incidentibus, quae publicam
causae cognitionem postulare uidentur, Concilium Oecumenicum indicere & congregare.

X.

Is enim recte indicit Synodum, & cogit totam Ecclesiam, qui caput est Ecclesiae, sicut congregant familiam, ciuitatem, & regnum qui illis praesunt.

XI.

Coegerunt Synodum & Imperatores, quod tamen non ita frequens fuit, non quod sibi sumerent hanc auctoritatem, sed ut ministri duntaxat & coadiutores, Ec-
clesiasticae potestati nihil adimenter aut praeducantes.

XII.

Nec ad Synodum omnes quidem ex omnibus nationibus conuocandi, sed quorum est, ac fuit semper, ius et potestas de rebus sacris iudicandi, ac definiendi, Sa-
cerdotes uidelicet, quibus tum Diuino, tum humano iure sacra commissa sunt.

XIII.

Sic & in lege veteri, quae nostrae quidem typus fuit, erat Sacerdotum de lege respondere, legis quaestiones ex professo tractare, atque dissoluere. Vt hinc Prophetica
voce iubeatur populus de ore Sacerdotis legem requirere. Nec defuit illis Diuina promissio. Ipsi iudicabunt iudicij veritatem. Quin & apud Graecos, Romanos,
aliasque nationes Barbaras de rebus sacris semper Sacerdotes responderunt.

XIIII.

Quod ad Laicos attinet, etiam Principes interesse quidem concilio possunt, sicut Niceno interfuerunt, ad quod & Philosophi quidam Ethnici conuenerunt, uer-
um fas illis non est, neque fuit vnquam ferre suffragium, & iudicandi statuendique ius sibi arrogare.

XV.

Qui tametsi maiorem populi Christiani partem constituent tamen non Pastores sed oues aestimandi sunt, ut pasce & regi hac in parte debeant, non ipsi pascere ac regere.

XVI.

Episcopi sunt, si Apostolo credimus, quos Spiritus sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, quibus etiam competit in Synodis Doctrinam fidei, pura & impura dogmata,
lepram & lepram discernere, de synceritate Doctrinae iudicium ferre, ac decreta promulgare.

XVII.

Vnde Lucas ostendit Apostolos & seniores qui & Presbyteri & Episcopi apud Veteres dicebantur, ad Concilium conuenisse, tum Paulum & Barnabam cum
Ecclesias peragrarent hoc in mandatis dedisse, ut traditiones praeceptaque Apostolorum & seniorum qui concilio Hierosolymitano praefuerant, custodirentur.

XVIII.

Agnouit hoc prudentissimus Imperator Theodosius qui scribens Ephesinae Synodo. Illicitum est, inquit, eum qui non sit ex ordine sanctorum Episcoporum Eccle-
siasticis immisceri tractatibus.

XIX.

Agnouit & Valentinianus his verbis, Mihi qui in sorte sum plebis, fas non est talia studiosius perscrutari, Sacerdotes, quibus ista cura sunt, inter se ipsos quocumque
loco uoluerint conueniant.

XX.

Agnouit & Martinus Archimandrita, ad quem cum directa fuisset chartula, ut subscriberet, non acquieuit, dicens, non est meum subscribere, Episcoporum tantum est.

XXI.

Non decet neque expedit eam administrandae Ecclesiae formam uariare, atque peruertere, quam Spiritus sanctus & in ueteri lege per Moysen & Aaron & po. Seniores
populum iudicantes luculenter ostendit, & quam in Euangelica haecenus Apostoli & Episcopi, id est, praecipua Ecclesiae lumina & capita constanter obseruauerunt.

XXII.

Verbum Dei in Synodis haud dubie adhibendum, & ex uero eius germanoque sensu pronuntiandum est, & ad illius amissam controuersiae examinandae.

XXIII.

Hic uerbi Diuini intellectus non ex priuato quorundam hominum iudicio, sed ex concordia Veterum Patrum omniumque aetatum sensu ac consensu recte colligetur.

XXIIII.

Rationi enim non est consentaneum tot Patres & tot secula, integraeque nationes tamdiu sine scripturae necessaria luce in tenebris iacuisse, & in verbo Dei & fal-
sas esse & sefellisse.

XXV.

Fatemur in Concilijs iudicem esse Scripturam sacram, sed ad eum sensum ferre, quo eruditè dixit Aristoteles iudicem esse legem animatam, hoc est pronuntiare

XXVI.

debe Episcopos ubi aperta extat Scripturae sententia, quod ipsa habet.

XXVII.

Cum uero scripta non sint omnia quae Christus fecit & docuit, quae et Apostoli praedicauerunt simul & decreuerunt, ut Apostolus Paulus satis ostendit, cumque plura tum
creditum, tum obseruatum sint necessaria, quae expresse scriptum legamus, sit ut sola scriptura ubique iudex esse, nec possit nec debeat.

XXVIII.

Sic enim usus rerum docet & in politijs duplex ius usurpari, scripti & consuetudinis, quod prophani auctores omnes passim tradunt.

XXIX.

Quare nihil impedit, quo minus & Concilia, & consuetudines, & traditiones iudicis etiam locum obtinere queant, cum Scriptura non satis lucis & perspicuitatis
in rem praesentem porrigit.

XXX.

Concilia censemus Oecumenica & legitime congregata quae à Summo Pontifice Romano instituta & approbata inueniuntur, eaque nunc in ijs quae fidei do-
ctrinam tangunt, errasse res ipsa confirmat.

XXXI.

Aut unicum aut summum semper in Ecclesia remedium fuit Oecumenica Synodus, ad tollendas finiendaque de Religione lites & controuersias.

XXXII.

Hinc grauis de natura Christi Diuina concertatio in Niceno, & alia de Spiritus sancti Deitate in Constantinopolitano, & illa de una Christi persona in Epheso-
no, & alia de duabus eiusdem naturis in Chalcedonensti quaestio dissoluta, atque suppressa est.

XXXIII.

Atque ut sciamus quid de Concilijs sentire debeamus quorum in Ecclesia (Vt D. Augustini uerbis utamur) saluberrima est auctoritas, certe D. Hilarius in unum
librum ea contulit, & B. Hieronymus suis digitis apud Treuiros illa ipsa descripsit, totaque retrò posteritas eadem in summo pretio semper habuit, & ueluti certa Diuini
Spiritus responsa atque oracula non immerito conseruauit.

